

Sy-li spēwať,
Pilnje džělať,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Ziwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerje; knižničisčezěrnj w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Njedžela Septuagesima.

Matth. 20, 1—16.

Něhdny je Ludwig Uhland njedžela rano pječa nimo ka-
motneho pašwischeho psichichol. Tam je klecžazeho wowežerja wo-
hladať, kotryž šwoju rańschu modlitwu spēwajšcha. Šmuty Uhland
najkrańnišchu pěšeń stwori, „wowežerjowy njedželski spēw“, ko-
tryž móže šuano w lubej šerbiskej rěczy takle rěkać:

1. To je džěń. Šnješowy.
Ja šym na polu šam utli.
Šwóntž raišchi hiščeže jemiežki,
Nětk tón tež wemjěšny.
2. Šso modlo klecžu tu.
O šłódku bój, dych potajny!
Kaž wulki lud njewidomny
Měł šo nnu modlitwu.
3. Njebjo je šwjatocžne
A éžiche blisko, daloko,
Kaž chyzlo wotewrić šo wšcho.
Šnješowy džěń to je!

Džakownošć ja Božu dobrotu a ponižnowiće přiched Božej
wišehomozu štej s nuteje modlitwy šlyščeć. Tej k radoščiweje
nutnowiće šlyšchatej.

Nam je w Jesuku njebjo wotewřene. Ale wěšch ty, luby
čitarjo, tež, kať je wulki předať a wučer Jesuž dyrbjal wojo-
wacž, šo by wěru do Božej dobroty do wutrobow wuřywal?
Wón je s wjazh pschirunanjemi šwojerduženym šariseškim dyr-
bjal dowjeseć, šo **dobrota psches prawdošć dže**, a to pola Boha
a éžlowjetow. Tak w pschirunanju wo šhubjenym šymu. Tak

w pschirunanju wo šariseškim a žoniku. A tehorunja, a to
wošebje jašnje, w pschirunanju wo džělaczerjach.

Wny jara na **prawdošć** džiwamy, ale najšóle, hdyž druhim
Božu dobrotu njepošchewamy, šamni pak šebi pschewamy, šo
dyrb. Boži šud naž pschepušchěć, abo tež, kož tón mórfoťazy
džělaczer w našchim pschirunanju, Bohu porořujemy, šo wón
druhym to šame nymto dawa kaž nam abo tež wjetšche.

Wóznje je Jesuž pschěćiwu tajkej njelubošći a wopacž-
nowiće wo Božej hnadže rěčal. Jeho šlowo je kož Boži blyšć,
š kotrymž šwoicžel mroćzele džěli, šo bychu, wulki kraj s desč-
čom a dobrotu macžale. Njeh tež njewjedro jeneho éžlowjeka
šabije. To jeno wacžka wunrye ša miliony ludži a šwěřjatow,
kiž chzedža šo najčěć a meja šo desččej a blyškej ša šwoje wob-
štače džalowacž.

Blyšć Jesužoweho šlowa je nowy šakni wot štareho džělić.
Šsucha wučžba wo prawdošći njewobšbožujo **Dobrota dže
psches prawdošć**. Wóh njecha šudžieć, wón chze šwój lud šbožny
éžnić. Jeho blyšć je Jesuka trjećil, šo bychmy my po nje-
wjedrye njebjo widželi, wotewřene njebjo Božej dobroty. Tak
šmy džěći noweho šluba!

Rospomni šebi to, luby evangelski čitarjo! **Dobrocžiwosć
šteji wišchšche prawdošće!**

S teho šlěduje, šo njeknjesh prawdošće dla dobroty šwa-
rieć abo prawdošć tam žadacž, hdyž by dobročiwny knjes (abo
Wóh!) někomu wjazh dal hacž wón šej šakluži. Prašchaj šo jeno
šprawuje, hacž šy wšcho woprawdže šaklužil! Šanibuj šo, hdyž
pod Božej dobrotu ptynjež, kať njehódný šy! Njewěšch ty, šo
čže Boža dobrota k pokueče wodži? To je prawe japoschtoške
prašchenje na naž wišchšch!

Wschesczjaniski prědat je jara spytowany, tu na politiske wo-
jowanja pokazac. Ale my chzemy ho teho radšo wostajec.
Jeno to budž prajene, so je wulke njesbože nascheho czaža w tym
ležany, so wschitzy hebi wyhofo prawa žadaju, dobrota pač
i kraja dže. Wšchi tym lud wo stare hwyate a lepšche prawa
pschindže.

Bomhaj Bóh nam jažo te schesczjaniskemu porjadej! Do-
brota dže psches-prawdosjeć. To je nasche najhwyeczišche prawo.
W dobroće móžemy bratija a kotry bycz, hewak niz Sladajmy
na Jesuža a na jeho lubosjeć i wschitkim. Jeho słowo budž
nam hweža na puczju dobroty! Redžbujmy, so wón runje i tu-
tym pschirunanjom wo nšdže mšdzisku myšl mori. Wón ju niz
jenu hware, wón ju zyle wotpotasuje. A wón je i tym dobył, je
fariješskich sbil. To je tež i teho widžec, so nětko hordži psche-
czinny schesczjanistwa zyrwi porofuja, so wono wěcznu mšdu
lubi a i wěcznym satamanstwowom hrože. Sčto na to wotmol-
wjamy? Najprjedy, so njeje tač wěšče wuczinjene, so biblije
i nješčončnym khostanjom hrože. Dale dyrbi toča prawdosjeć
wobstac, hdžež dobrota žaneho městna nima, to je pschi nje-
potutnosć.

Wón pschindže i hwečnom' hudu
Dych nepotutnych dla
Se žohnowanjom i ludu,
Kiž jeho Ducha ma.

Kaž ho na hweče mšda dyrbi po prawdosći placžic a móže
tu jeno i wuwšacjom dobrota wjazw dawac, hač sažnužemu mšdu,
tač tež w Božim kralestwje prawdosjeć wostaje. Ta je wěczna
a nješmjertna. Bjes njeje by wšitko wopacžne bylo. Sches-
czjaniste waschnje ma hwoju mšdu w smštkomym šožu.
Njeje pač džiwuščte, zyrwi we wězy poroči činž, w kotrejž
naschi hwbucžlowjefojo tajku wulku winu maja, njenužy w ža-
danju wulkeje mšdy a šbžnosće tu na hweče?

Měšto zyle hinajšche Jesuž wučži. Wón njeje pschecziwo
prawdosći. Wón pač je jenički, kotryž je wopravdže njebeža
sažnužil. Po prawdosći hmy wschitzy šhubjeni, a tuž hmy
wschitzy na dobrom pokazani, niz na hwoju prawdosć. Mšdistka
myšl by fariješstwo byla. A tu Jesuž i tym mori, so wón ju
w hwojim pschirunanju nadožuje, kač je wučženy prajil. Wšst
Jesužoweje wučžby hamopranych trjehi. Mšty desčež jeho
słowa ho dže ja sprawne hwečomija, kotrejž nješchindu lohko
i wěščež, so jim Bóh hwyaty knjes wodawa. Tajzy sprawni,
kiž na hebi žaneje dofonjanowče a hódnosće njewidža, njech ho
do Božeje lubožže wušhwaja. Dobroti Boža dže psches praw-
dosjeć a hud a dawa tajkim tyšchemu wutrobam mēr, mēr psche
wschón rojom!

Sa to rukuje nam Jesužowe słowo, tež jeho pschirunanje
wo dželaczerjach. Wěčny! Mascha pokuta a wěra budže ja
prawdosjeć placžic, a nam budže njebo wotewrjene kač tam-
nemu pobóžnemu wowečerjej. Samjeń. T. w B.

Gody.

(Pokracžowanje.)

Džen 1. haprjeje padže do jutrowneho tydženja. To bē
protyka derje mēnita! Tač mōžesche Jan i jutram zyle i Bar-
lina domoj pschindž, jutry domach hwyecžic a hiščeže něšto
dnjew hej domach pschidac a potom hwydom wōt domach ho do
njedalofeho městacžka pschchudlic, so by tam we wjetšej ty-
ščečni dale dželal, doniž — haj doniž ham hwoju tyščečnju nje-
wocžini.

Tomu bē pač wschelafich pschihotow hiščeže trēbných, wo-
šebje tež teho, so ho postara, so by ta nowa tyščečnja tež hny-

dom i tyšcherjom tyščečnu dostala. Nō, i tutym pschihotami bē
hižo sapocžane, a uječ tež bu tuton pschihot w czažu Barlin-
skeho pschchytka na khwilu pschetorhnyeny, hody bē i tym i nowa
sapocžati, a to tōn nšlep'chi, činjeny.

Wěrtst lēta bē ho mješ tym jažo minylo. Sacžrunje ho
njebē słowčka wo lubosći a hiščeže mjenje wo hlybje mješ mšo-
dymaj cžlowjekomaj pifnylo, tola wobaj wjedžesčtaj, so je to tōn
cžaž poslednjeho pruhowanja. Jan bē i tym frutym prjōd-
wšacjom do Barlin: wotjē, so nětk Maržy hwečny wostanje a
so, jutry domojpschchedschi, i njež štupi i tym praschējom:
„Chžečh moja bycz na cžaž žiwjenja?“ A Marža bē jemu
stročtna to pohlednje „W Božim mjenje!“ do Barlina na pucz
dala, hebi wēsta, so Jan po nju pschindže a so wona jemu žane
„nē“ njepraji.

A Jan wosta hebi a hwojemu prjōdšwacžu hwečny, uječ
Barlin jeho wabjesche a Barlinižy towaršchojo jeho wušmēcho-
wachu, dofelž bē tajki „philista“. Wuži kōždu škladnosć, so by
wscho, sčtož trēbne, ja hwoje powočanje seinal, wošebje tež ma-
šchiny a druge nastroje.

Marža wosta Janej hwečna. Mēnišch-li pač, so bu jej to
jenož i wječnu, ho mylišch. Sdyž we wulkim Barlinje ludžo
jednu drugeho nješnaja, je to na wšy runje na wopaf. Haj
hamo tač je, so eže druhy lepje šnaje hač ty ham a so wjazw wo
tebi wjedža hač ty ham. To džiwuje klicž, je pač tonu tač.
To trjebajch jenož „šady wokofo“ abo tež „runje won“ šhonicž
špwoč, sčto to tač „lubi pschecželjo a dobri hwyodžo“ wo tebi
powjedaja, čim bóle, hdyž hwy hiščeže na žewtu. Marža to
hamo šhoni bies wscheho nšpraschowanja. A čzemu bychu tu
tola hewak tež dobre čjetki byle! Jena pschecželniža wo njež
wjele wjedžesche, hacžrunje bē jara „dalofa“, abo hnadž runje
tehodla; a jena hwyodžniža njewjedžesche mjenje, wěščeže drje
tehodla, dofelž bē tač „bliska“, i najmješča, sčtož pucz a
šchecžčnu nastupa, njech tež niz wutrobu. Tuteju schwarneju to-
waršchtow „lubosć“ i Maržy a i Janej bē hamo tač wulka, so
hinač njemōžesčtej, hač jo ju pschi wschēch rēcžamych słowach
tež w listach šewišchtej, kotrejž pač šabyšchtej — abo tež nješaby-
šchtej — podpšacž. „Anonym“ to hewak njenuješch. Njebych
wjedžal, čehodla bych tu hinač prajicž dyrbjal!

„Anonymnosć“ je džiwua wěž, je kač šhorosć, pokōže ho
dženš tu, jutje tam, a jažo i mēstnami je kač šatorjenjena; hu
wšy, krajiny, kotrejž pod njež čžerpja kač pod šhorosću kotruž
njemōžesch šahnac. „Anonymnosć“ šlabi čžlowjeka a to hamo
tač, so jemu mozy njedokahaja, so by hwoje mjeno pod list šajil.
Haj, jeho ruzw stej tač šlabej a šchepotatej, so zyle hinač psche,
hač hewak, haj druhdy hamo ham nješpšche, dawa druhim pi-
šacž, byrnješch to šchuliste džecžki byli. Sčtož tu wěž wobšedžbuje,
pač špōšnaje, so „anonymnosć“ njeje šhorosć čžela ale so je tu
něšto druge šhore, duch niz, ale „wutroba“. So čži „ano-
nymni“ duchšhori nješhu, to špōšnajesch tež i teho, so ho wo nimi
praji, so hu fruteho khostanja hōdn!

Nječ je temu kač chže. Tu bē tež anonymnosć! Tola sčto
chže hamo anonymnosć sapocžecž tam, hdžež hu hody hwyecžili
niz jeno i ruku a mōšchnju ale i wutrobu, hdžež hu hebi wobra-
dželi i lubosću pod hodownym šchtonikom, hdžež hu hody hwy-
čžili niz jeno jako hlyšcherjo hodowneho ewangeliona a šhērluscha,
nē, tež jako jeho čžinjerjo! Šubu stej hebi škoro rōšdrēlej, rōš-
drēloj pač nještej tōn njewidomny šwajš, kotryž wjasasche hižo
Jana a Maržu; wudžerža wscho ššestanje pschi plocže, na šchlo-
wej šawzy, haj hamo to na šemschazej šchžezžy.

Šusto došč je to hinač, to derje wēny; ale tu bē to tač.
A njewjekelišch ho to na tym?!

Zyrkej a stat.

Sakski kultowy ministr sakroczuje dale njesakonizy we wě-
gach nabožiny. Je wufas wudał, so maja starschi pschi pschi-
siewjenju džěczi do schule wošebje wuprajicž, so bo na nabožnym
roswuczenju wobdžela, hdyž kebi to pscheja. Tutón wufas je
pschecziwo sakonjej a prawu a je bo tež pschecziwo temu hižo
sakročilo. Tak je, tež w naschkej Sakскеj, so maja czi starschi,
kotřiž nochzedza džěczi do nabožneho roswucžowanja škacž, to
pschi pschisiewjenju džěczi wošebje wuprajicž; pschetož po sakonju
je, so škuscha nabožne roswucžowanje do schule. —

Agitazija sa wustup i zyrkwoje je wošebje nětkle jara žiwa,
tež w naschkej Sužizy. Wona džela wošebje tež i tym, so ludži
i wulkim zyrkwimym dawkom traschi. W tym nimaja tajz
agitatorojo hižo tehodla prawje, dokelž do zyla hiščeže wěz daw-
kow sariadowana njeje. Kaž bo nětkle zyrwine dawki sberaja,
je jenož jene nashwilne sariadowanje. Kaž bo ta wěz sari-
duje, njeje hiščeže wucžinjene, wěste pak je, so dawki tak wysoke
njejbudu, kaž bo to nětkle do luda trubi.

Tež to, so bo nětkle žane wošebite schulste dawanje wjazy
njejbēra — i najmjenšcha po sdačzu a po mjenje niz — je jena
agitazija pschecziwo zyrkwi. Gudžom dyrbi to tak byčž, jako nje-
bychu sa schulu nicžo wjazy dawali, sa zyrkej pak tola hiščeže
telko a telko. Woprawdže je pak ta wěz troščku hinajšcha. So
nětkle tai wulke statue dawanje placžisch, na tym je wina šobu
to, so stat schulste dawanje šobu do statneho dawanja licži. Tak
nětkle kóždy, kotryž statne dawanje (Reichseinkommensteuer)
dawa, i tym tež schulste dawanje dawca; a so tón džěl, kotryž
kebi wot zyleho statneho dawanja schula žada, šnadny njeje a
tež byž njemóže, to wučža wobštejnoscže.

Židowski městofral w Palestininje.

Najwjetšchi džiw nascheho cžaka, na kotryž bo pschemało
šedžbuje, je saklad noweho židowskeho štata w Palestininje. — Po-
myšleže kebi, šhto to rěka! W lěcže 70 po Šhrystuku bo Židža
pošledni šbytk šwojeje šamostatnosče šhubili, po prawym hižo
wjele lět přjedny! Po zylim šwěcže buchu woni rospjerscheni!
Na žadlawe wačnyje buchu lěštotki dolho pschecžehani. A tola

tón lud hiščeže je, bohatschi, móznischi hačž hdy přjedny a do-
stanje nětko po nimale dwaj lětkazaj dolhym njewólništwoje
šwoju šamostatnosčž. Šraj Palestina, w kotrymž bo něhdy
bydlili, je bo Turkam po šwětowej wójnje wšak, a Žendžel-
čanam je bo šelit nad tutym krajom dostak. So bo Žendžel-
čzenjo mištrjo politiki, pokasachu i nowa i tym, so jako šwojeho
šastupnika do Palestiny murjadneho muža pošlachu. Je to Sir
Herbert Samuel. Tón bo 7. junija šandženeho lěta w Palestininje
a to w Jerusalemy pschēdštaji a šwjatej semi kralowšće pošel-
štywo wójjewi. Šhto pak je Herbert Samuel? Wón běšče dolhe
lěta žendželšti minister, šobustaw žendželštho šejma a tam wjed-
nit žendželškich liberalow (Šwobodneje strony). Wón narodži
bo 1870 w Liverpolu a je — Žid. Wón škuscha do šwójby
Montagu, rěka je šwojim hebrajskim mjenom Eliezer ben Me-
nachem a wobšedžbuje kručže wšchitke židowske pschēdpišy a wasch-
nja, je horšity pschēwšnik Žionistow, kiž bo wo wróženje Ži-
dow do Palestiny próžuja. —

Tuteho muža je žendželšti kral do šwjateje semje pošlak, so
by tam i knježerjom byl, potajkim i městofralom, a je wošebje
wójjewi, so tam tajšeho muža šežele, wo kotrymž je pschēkwēd-
čzeny, so budže semju sariadowacž i šbožu wšcheho wobhdleštw
bjes rošdžela wěry a narodnosče a so budže po wobšamknjenjach
wulkomožow semju po cžaku těl sariadowacž, so by bo i domijnu
židowskeho naroda škala. Pschēčeljo Židow maja i toho wulku
radoščž a wješla bo nad tym, so dyrbja móznarjo tuteho šwěta
šobu pomhačž, so by bo rospjerscheny Šrael w šwjatej semi
šako šhromadžil. Židža bo wošebje na to jara hordži, so je Žid
i knježerjom w šwjatej semi a mjenuja jeho najradšcho šwojeho
mēšofkala. Žendželška pak, kotrež bo druhe entencžine možy
Palestiny šwērili, wufonja wažne pschēprawy, so by Židam wró-
ženje do Palestiny wumožnila. Do mēroweho šjednanja i Tur-
kami bu pschējate, so budža bo Židži do Palestiny bjes šadžēwšow
pschēšydlicž móž.

(Pšichodnje dale.)

Njedžela.

W Bibliji mamy drje pschēfajnu šapšamu, so ma bo šabbat
šwječicž; žaneje wěsteje pschēfajnje pak njeje šapšane, so ma bo

Wótče nasch, kiž by w njebjesch . . .

(Pštracžowanje.)

Prosch jeho we tvojim domapytanju, so njeby tebi
wjazy dał nješčž, hačž šamožesch a hačž wón tebi tež po-
šgnjenje a wofšewjenje škicži — so by šhonil wón cze
domapnta, niz so by tebje šhoštal, ale so by tebi dał
wšchēdnje šwojemu woblicžu šwēcžicž we hnadže a tebje
wěštho cžinicž šwojeje luboscže a ty wjedžal a bo teho
wješeliš, so jeho. prut a kiž tebje trošchtujetaj a wón tebje
pschēš to i kebi cžehnje, so by jeho byl a wostal pschēžo
a jeho pomoz a šelit, wobarnowanje a žohnowanje bo na
tebi pschēkrapnilo jako na jeho džěcžu, na kotrymž wón
ma šwoje špodobanje. — Prosch jeho we džěcžazym do-
wěrjenju, so by twojej nusy, tvojemu tradanju tónž cžinil,
tebje naščezil a napowil, tebje šastarał we šwojej wótzow-
škej luboscži. Še wšchēm, na cžimž tebi pobrachuje a
šhtož ty trjebašch. — Haj, prosch jeho wo wšchitko, šhtož
je tebi nusne, a šhtož ty wšchēdnje trjebašch. Njehašbuj
šo jemu to na wutrobu položicž; wšchal by jeho džěcžo,
a wón twój Wótž. Twój Šbóžnik je tola tón, kiž tebje
nucži, takle bo modlicž, tak w nusy i šwojemu njebjē-
škemu Wótžej bo wólacž. — Alle šlyšch, tole wšcho dyrbišch
ty niz jenož sa tebje šameho, ale tež sa šwojich šobu-

cžlowjetow proščž wot Boha, nascheho njebjēškeho Wótža.
Šow tola njerěka: daj mi mój wšchēdnny šhlēb, — ale
daj nam nasch wšchēdnny šhlēb! Nusa a potrebnoscže na-
šchich bratrow a šotrow nješmēdža nam zuse byčž; my
je dyrbimy jako nasche šamšne šacžuwacž, nješčž, — cžet-
picž, a tež wo jich wotwobrocženje, abo šakhowanje, abo
wo pomoz a žohnowanje proščž, — my dyrbimy kaž
mēšchnit naschkej ruzy bo modlo sa wšchē Bože džěcži
džeržo, i naschemu njebjēškemu Wótžej pošbēhnjene mēcž.
A tak nješthowaj bo sa tej wurēcžu šebicžiwoscže, so ty
doščž a nadoščž mašch sa šebje šameho proščž.

Š tym wobcžezicž šwoje proštwy, so wone kaž
šainowe modlitwy njemóža bo pošbēhnycž i tvojemu nje-
bjēškemu Wótžej, twoje proštwy ta špravna luboscž, wo-
šchidlicž, kiž kebi jenož to pscheje, šhtož druhim, a ženje
nochze pschēd šwojim njebjēškim Wótžom druhich šacžišnyčž
a kebi pschēd druhimi něštho wošebne wuproščž. Šdyž
w druhej proštwje prošmy — wo pschēndženje Božeho
kraleštwā, dha wono jenož tam je woprawdže pschēšchlo a
wobšbožuje šchēščanow, hđžž bo woni šacžuwaja jako jena
wulka Boža šwójba, hđžž bo wšchitzy cžuja: my šmy
štawy teje šwójby, kotraž wježe a džerži hromadže jenu
šwjatu luboscž, kiž njepnta to šwoje ale to šhtož je Bože,
a šhtož tež druhim wšchēm i žohnowanju a šbóžnosčži šluži.

njedzela hwojeczic; tola pak je njedzela tón hwojeden, kotryž fu kšescezenjo bórny powšchitkowanje hwojeczili, najpředy drje pódla habbata, posdžišcho pak jako jenički hwojaty džen tydženja. S teho hmemy drje hwi wjac, so fu japoschteljo se hwojedenjom njedzele hižo japosčeli a nekajku pschifasuju sa to měli. Pschirunaj 1. Kor. 16, 2; Szewj. Jan. 1, 10; Zap. št. 20, 7. Kšescezenjo wopeminachu na tutym dnju to horještacze Jesukowe, kotrež dže so na dnju po habbacze sta. Jim bě tutón džen jedyn hwojedžen wješela. Po čažu kšescezenjo to hwojeczenje hobbata — teho židowskeho tydženiskeho hwojateho dnja — pschicziachu a jenož njedzeli, tón džen po habbacze jako tydženiski hwojedžen hwojeczachu, na njón wšchelate wašchija a wězy habbata pschepolžiwšchi. — Najhutnišcho a kručzišcho so njedzela we ewangelsko-reformirowaných krajach hwojeczi, tak wošebje w Zendželstkej, Schottiskej, Polnózneje Amerizy. W Franzowskej pak a Italiskej bywa njedželstki džen bóle a bóle runy wšcheduenu, dokelž so njedželstschitaze jakatje bóle a bóle wotstronja. Zda so, so hmy w Němiskej tež duzy s temu.

S bliska a s daloka.

W Budyščinje wotmě 13. januara hlowna konferenza hwerbskich duchownych hwoju hmyštu šhromadžinju. A wuradžowanju bě zyla kopiza wražnych praščenjow, hač sa wšch njebě do zyla čožka docz; pschicziwy to docz, so so konferenza s najmjenšcha schyri krocž sa lěto šhadžuje a niz wjazy dwojzy kaž předy. Snydom pschi spocžattu poda pschedyde, f. farar. sic theol. Wrožak rosprawn wo wězy hwojedzenjom šewjenja a naslětneho potutneho dnja. W tutej wězy njese hišceže pschlednje hlowežko prašene, tola drje budže lónz teho, so tutej hwojedzenjej so na njedzele pschepolžitej. Pschedyda hwerbskeho knihowneho towaršnja, f. farar Sarjenk, pschiamkny so s rosprawn wo wudatej nowej předariškej knihy „Domjazy předca“. Knih je so derje poradžila a Sserbam so s tym něšto dobre podawa. A hdyž to tež ja 12 hr. je, njese to tola hišceže ta placžina zlych 6 — pišamy šchěz — jekow, kaž so nětkle pschedawaju. Předy placžachu hobustawy 1 hr. pschinoschka, to fu 20 jekow; pschinoschka so nětkle wošebiteho wjazy njepłaczi. Duž tola wěčeže

fóždy dom hwi „Domjazeho předarja“ sa domjazeho powita. So knih wot hwojeho duchowneho dostanješ, je suate. Njewostan tu njenasponujene, so knihowne towarštwu do doła šalěš, hdyž naschi Sserbo hwi tutu jim wěnowanu knih njeskupja. Wupraji so tež ta nadžija, so pschedewšchem brambořzy Sserbja hišceže we wjetschej licžbje knihu kupuja hač je to hač dotal dowidžecž. Šnješkej fararkej Sarjenkej wupraji konferenza sa to wulke na nowu knihu naložene džeło hwoj wutrobny džač, a tehrunja f. fararkej Šchicžonej-Schdžistenu sa Sserbam s šepšchemu a žohnowanju wěnowane džeło na „Mšionistim Wožole“ a „Pschedženaku“. So byšchtej tola wobaj šestupa do čim wjazy hwerbskich domow namakalej! Rosprawjataj, powucžataj, powjedataj wobaj wjele rjaneho, pěneho, třebneho Sserbam w dobrej hwerbsčinje. Tež redaktorej tuteho šepšenta so šhromadžinja sa to fóždy tydžen nowe džeło podžakowa. Šubšchi džač pak by redaktorej byl, bychu-li so wšchitzy debri Sserbjo, wošebje pak tuteža duchowni, wo to postarali, so by „Pomhaj Bóh“ hwoj njedželstki pschraw do čim wjazy domow pschiczišch hwič, niz redaktora dlo, — tón nima ničžo s teho, šhiba to džeło a druhdy tež njersanje! — ně Sserbow wěry a Sserbow hwerbstwa dla! Šsu tola šawěčeže hišceže hwerbske domy w hwerbskich wošadach, šch bychu „Pomhaj Bóh“ čitale, tak na psch. so jenož jemu wošadu, wšch hwerbsku, wšchěnu, w Porščičanskej wošadze. — Wošebity dypł wuradžowanja bě wěz hwerbskich špěwarškich. Štary noskad je bórny pschetrebamy, duž dyrbja so nowe čžiččecž. Šajše, to dyrbi so bórny a wobhladnivy rošjudžicž. So so to by, bu šommissija wšchwolena, kotraž ma sa pschichodni konferenzu wěz troščku pschihotowacž, runje tak pak tež jenotliwy hobustawy konferenzu hwi. — Wažne hlowežko porčžachny tež wo pschitšich praščenjach, kaž naž Sserbow pschedyšchem ajimuja, tak tež wo hwerbskim nowinarštwje. — Předy hač běchmy tute a druge praščenja — wšchěch so s zyla njedótknychmy — dowuradželi, — tak tež na psch. praščenje došhodew hwerbskich zyrkownych wučerjom — bě tu wječor a kasasche dom. Nječ njebě džeło pedarmo!

Šlistowanje: R. w B. sa šexagesima. — R. we B. sa estomih.

Šamolwity redaktor: farar Wyracž w Rožacžizach.

Wóteže nasch, — — wodaj nam nasche winy, jako my wodawamy naschim winikam. —

Hdyž we šchtwórtkej próštwje prošmy wo to, so by nam nasch luby, njebjeski Wótz tradacž njedač na naschim čžele, ale so po hwojej bójškej wótzowskej lubošči šastaral se wšchem šchtož trjeba a šchtož je jemu nušne, dobre a štrowe, dha we tutej pjatej próštwje prošmy wo to, so by tež naschu dušchu šastaral, so wona nješchoduje, nješchori, so nješhubi a lónz njewošmje we hwojich winach, hrěchach pschestupjenjach a ščóščach. My hmy tajzy šłabi, hubjeni ludžo, ludžo so město džaka, poškušnosče, šhwalby, čžescže, s njedžakom, šazpicžom, haujenjom, placžimy naschemu njebjeskeму Wótzkej sa wšchitku jeho dobrotu, huadu, pomoz, šchit a žohnowanje, a tak winu na winu šidamy na naschu dušchu a womasamy s winami nasche šwědomnje, a tak so šabludžimy wot nascheho njebjeskeho Wótzka. Ach! runje čži we Božim kraleštwje, na kotrychž móžemy jako na naschich šrodžerjom we wěrye šhladowacž, runje čži škorža na to, so fu hubjeni hrěschuizy, so fu so husto pschehrěschili pschecžiwu hwojemu njebjeskeму Wótzkej, so fu pošni pschestupjenjom a wobmasani s winami. Ach! hdyž na nasche wobčěžnosče, nješbože, šchicž, čžerpjenje pošhladamy we šwětkli Božeho šłowa, dha poššnajemy, so nasche hrěchi, nasche winy, nasche pschestupjenje nam tola

wšcho tak čžezke, hórke, nješnješne, bolosne čžini to, so hmy s naschimi hrěchami wopušchěžili to žórko nascheje pomžy a wošchewjenja, so hmy so wot Boha nascheho Wótzka šamopaschnje wotšalili, jeho nješwěrnje wopušchěžili a jeho rošhněwali.

Ššotra, bratije, čžesch-li tole tajicž, so by nješlicžomnje wjele krocž so pschecžiwu twojemu Bohu pschehrešit, pschecžiwu jeho hwojatej woli čžinič — wědomnje a njewědomnje — so by jeho hwojate kasnje pschestupil a tak winu na winu na so walik? A ty njechač jeho wo wodacže prošycž? Ty nochžyl so modlicž, so by tebi twoje winy wodak? Twój wopradowže jenički, twój najwjetschi a najšwěrnijchi pschecžel, twój Bóh a Wótz je tón, pschecžiwu kotremuž by so tak ščóštnje šadžeržal; je-li to tebi lubo? Njeje-li to tebi žel? — A daj so hišceže dale dopomnicž na to, šchtož by ššomdžil čžinicž, šchtož bě tvoja pschiškušnosčež pschecžiwu twojim bliščim, domjazym, pschiwušnym, pschecželam? Šchtož by niz jenož ššomdžil, ale šchtož by s zyla šle jim čžinič, hdyž dyrbjač jim dobrotu čžinicž, — jich šawjedl s hrěchej psches twój šamšny šly pschiklad — hdyž jich dyrbjač warnowacž, abo šnadž šobu štorhnyč do hrěschneho, šleho wohidneho žiwjenja?

(Šchichodnje dale.)